

VAS ÉS FÉMMUNKÁS

A Romániai Vas-, Fém- és Vegyipari Munkások Országos Szövetségének Hivatalos Közlönye

Előfizetési ár: Egy évre 100 Lei
Félévre 50 Lei - Egyes szám 3 L.

Megjelenik minden hó 1-én
XIV. évf. 1933 Szept.—Okt. 9-10. sz.

Szerkesztőség és kiadóhivatal
Bukarest, VI Strada Isvor 11

Munkanélküliség és a közmunkák

Elmultak a verőfényes nyári meleg napok, beköszöntött az ősz s már csak egy rövid idő választ el a tél fagyos napjaitól, a proletárvilág rémétől. Előttünk áll a nagy kérdés: mi lesz a télen, ha a nyár is ilyen ridegen fizetett. Mennyi remény fűződött a tavaszhoz, a nyárhoz és mennyi proletárszív csalódott ezen évszakhoz fűződött reményeiben. Azok, akiknek munkájuk volt, munkájuk gyümölcseként csak a napi száraz kenyér jutott osztályrészül, de semmi más. Hol van az a munkás, amelyik nyugodtan hajtja fejét nyugóra, napi fáradságos munkája után és amelyik megelégedéstől sugárzó szemmel vigasztalja övéit, hogy lesz kenyér, lesz meleg lakás s meleg ruha, lesz a gyermekének jó cipő, iskola és iskolai taneszköz, tandíj és lesz mind az ami a mai kultúrember életéhez szükséges. Nem, ilyen munkást nem lehet találni nálunk, s ha mégis akad, az csak fehérruhó számba megy.

De nem is csak erről akartunk most beszélni, hanem a munkásság még fájabb sebééről, a munkanélküliségről. Azokról az emberekről, akik hónapok, sőt évek óta nem tudnak munkához, keresethez és így kenyérhez jutni. A nyár még csak valahogy elmúlt. Minden bokor szállást adott. Az éhség és szenvedés szeges kőrbácsainak sujtásai mintha enyhébbek, elviselhetőbbek lettek volna nyáron, de jön a téli időszak, amely nem ismer kegyelmet a nincstelen, ruhátlan, lakás és kenyér nélküli proletárral szemben. De amilyen kegyetlen a nyers természet a szenvedő emberrel szemben, éppen olyan szivtelen és érzéktelen a kapitalizmus és burzsoázia kormányai is.

Románia munkássága évek óta követeli gyűléseken, sajtó útján, memorandumokban a mindenkor kormányoktól, hogy a munkanélküliség gyökeres megoldása érdekében tegyenek valamit. Indítsák meg az állami közmunkákat és ugyancsak kötelezzék erre a városi és megyei tanácsokat is. Gondoskodjon a kormány az arra hivatott szervei útján a 8 órás munkaidő szigorú betartásáról, hogy ne történhessen meg, amíg egyes vállalatoknál 10—12 órát dolgoznak, addig a munkások ezrei és tizezrei téltelenségre legyenek ítélve. És ha mindezek sem enyhítenék a munkanélküliséget akkor azok részére, akik saját hibájukon kívül nem juthatnak munkához, segély biztossággá, vagyis vezessék be a kötelező és mindenkire kiterjedő állami munkanélküliség elleni biztosítást.

A munkásság követelése nem találtak meghallgatásra. Sem a közmunkák megindításából nem lett semmi, sem a munkanélküliek állami segélyezéséből, sem a 8 órás munkaidő betartásából. A nemzeti parasztpárt 1928 óta van kormányon (egy évi Jorga-féle kormányzat megszakításával) és éppen ennek a pártnak a kormányzása alatt jutott az ország gazdasági élete a mai katasztrófális helyzetbe. Hogyan, miként és mik voltak az okok, nem vitassuk e helyen. Hiszen többé-kevésbé mindenki tudja de egyet leszögezhetünk: erélyes, bátor és vaskéz gazdaság-politikával sokat, nagyon sokat lehetett volna enyhíteni, sőt teljesen meg lehetett volna akadályozni a munkásság nyomorát, a nagymérvű munkanélküliséget. De legyünk igazságosak. Igéretet azt kaptunk elegendőtől a párttól, ellenzéki idejében és kormányzása ideje alatt is. Ebben a tekintetben hiány nem volt, mintahogy nincs ma sem.

Szeptember 14-én Călimăneștiben tartott minisztertanács ülésen D. R. Ioanțescu mun-

kaügyi miniszter részletes beszámolót tartott a munkanélküliségről. Jelentése szerint 25.000 a munkanélküliek száma az országban, (Nem tudjuk elvállalni-e a miniszter ur, hogy az ezen felülieknek enni valót adjon), amikor mindenki által tudott dolog, hogy a százezreket is meghaladja a munkanélküliek száma.

A jelentés alapján a minisztertanács felhatalmazást adott a miniszternek, hogy a munkakamarák, az ipar- és kereskedelmi kamarák, valamint a városi tanácsokkal karöltve kereszenek lehetőséget a munkanélküliek elhelyezésére és ennek érdekében indítsák meg a közmunkákat. Egyben határozatba ment, hogy minden állami vagy községi pénzbeli munkanélküli segélyezést be kell szüntetni és azt az összeget a közmunkák megindítására kell fordítani. Rendben van. Egy szót sem szolunk. Nem is segélyt akarunk mi, hanem munkát és ennek révén kenyeret, de nem csak papíron és nemcsak ígéretekben, hanem ténylegesen látni akarjuk a beígért közmunkák megindítását.

De sajnos, a mult szomorú tapasztalataink okulva, attól félünk, hogy a beígért közmunkákból nem lesz semmi. Még mi több, a városi tanácsok által és az állam által eddig fizetett tessék-lássék segélyt sem fogják ezután folyósítani.

A törvény szerint a városi és megyei tanácsok a költségvetésükbe kötelesek bizonyos összeget felvenni a munkanélküliek segélyezésére. Tudjuk, ismerjük a városok deficittel küzdő költségvetéseit. Tudjuk, hogy milyen nehezen szorítottak ki valamelyes összeget a segélyek folyósítására. Most, egy ilyen minisztertanács határozatra támaszkodva, el fognak zárkózni mindennemű segélyezéstől, mondván: hogy közmunkákra kell a pénz, miközben sem közmunka, sem segély nem lesz. Egy ilyen tervnek előkészítéséhez és végrehajtásához nem az utolsó pillanatban kell hozzákezdeni és amennyire mi ismerjük a hatóságok e tekintetben való nehézségét, meg vagyunk róla győződve, hogy a fenti minisztertanács határozatból csak az a része lesz végrehajtva, amely a segélyeket letiltja.

Éppen ezért a munkásság maga kell kezébe vegye e tekintetben is saját sorsának intézését. A városi tanácsokat kényszeríteni kell vagy a közmunkák megindítására, vagy a segélyek folyósítására. A munkakamarákban levő elvtársak minden erejüket a munkanélküliség kérdésének rendezésére kell fordítsák. A 8 órás munkaidő szigorú betartását, minden eszközzel meg kell valósítani. A munkástömegeknek tiltakozniok kell minden újabb elbocsátás ellen és igénybe kell venni minden eszközt ennek megakadályozására. A munkásság szolidáris fellépése kell ezt biztosítsa. Egyszóval a munkásságnak saját érdekeinek megvédéséért harcolnia kell. A harchoz azonban erő kell, az erő pedig a szervezetségben rejlik. Tehát szervezkedni és harcolni s akkor az eredmény nem maradhat el.

Olvasd, terjeszd

„Munkás Ujság“-ot

A medgyesi üvegyáros irtozik a munkások szervezkedéséről,

nem azért mintha a szervezett munkások emberevők lennének, hanem, mert ha a munkásság szervezkedik, nem lehet velük a középkort is megszégyenítő módon bánni.

Ez a gyár 1000 - 1200 munkást foglalkoztat és ezek között a százat is meghaladja a 10—14 éves gyermekmunkások száma, dacára a törvény világosan tiltó rendelkezéseinek. Nem kell külön kiemeljük, hogy mit jelent a gyermekmunka az igazgatóság számára: egy pár lej napibéért helyettesíti a felöltött munkások munkaerejét, akiknek nagyobb munkabért kellene fizessen, mint a fejletlen szerencsétlen proletár gyermekeknek. Van-e ennél felháborítóbb cselekedet? Ma, amikor tízezerszámra rug a munkanélküli családok száma, akiknek munka és kereseti lehetőségre volna szükség, hogy ők mint apák tartsák el a serdületlen és iskolaköteles gyerekeiket. Vagy azt hiszi az igazgató ur, hogy ezek a gyerekek passzióból dolgoznak? Nem szívesebben járnának iskolába? Dolgoznak szegények, mert az apjukat kizárták a munkából s amelyik apának mégis adnak munkát, olyan kevés a keresetük, hogy nem bírják gyermekeiket eltartani és így kénytelenek azokat is még fejletlen korukba a kapitalisták szolgálatába bocsátani. Tehát attól fél az igazgatóság, hogy ezeket az állapotokat szünteti meg a munkásság, ha szervezkedik. De fűzzük csak tovább e gyárban meghonosodott állapotokat. A gyárban a vasárnapi munkaszünet ismeretlen fogalom. A nők éjjeli munkára vannak beosztva, a törvény ellenére. A 8 órás munkaidő helyett 10—12 órás munkarendszer van. 40—50 külföldi tisztviselőt alkalmaz a gyár, akik közül többen mint speciális üvegfúvók vannak bejelentve és nyilván tartva az illetékes hatóságok előtt. A pénzbeli büntetések napirenden vannak, amelyek kiszabására mindig talál indokot az igazgatóság. 2—300 sőt még az ezer lejes büntetések sem ritkák a gyárban. Ezekből a büntetéspénzekből külön alapot létesített az igazgatóság és ebből fizeti betegséget esetén az első 7 napra járó betegséget. Micsoda furfangos arcúcsapása ez az eljárás az érvényben levő munkástörvényeknek és milyen hitvány kijátszása a szerencsétlen munkásoknak. A gyárban divó esetek közül csak egy néhányat soroltunk fel amelyek minden jó érzésű embert felháborodással töltenek el.

A munkások megelégedve rabszolgá sorsukat, szeptember 24-ére gyűlést hívtak össze, hogy sorsuk jobbrafordulása érdekében lépéseket tegyenek. Az igazgatóság a gyűlés hírére szombaton kiadta a rendeletet, hogy vasárnap reggel minden munkás jelentkezzen a gyárban, mert „egyes új munkarendszernek a bevezetését akarja velük közölni”. Természetesen, akik bementek azokat ott tartották munkában, hogy így megakadályozzák a gyűlés sikerét. Ennek dacára a munkások zöme nem a gyárba ment, hanem a gyűlés színhelyére. Az igazgatóság bosszúból és a munkásság megfélemlítésére hétfőn három vezető elvtársnak felmondó levelet kézbesített. Azonban a gyár munkássága nem riad vissza az igazgatóság terrorisztikus fellépésétől, hanem jogai megvédésére szervezkedik és majd meg fogja tanulni Csáki vezérigazgató ur — aki úgy tudjuk a magyar rezsim alatt táblabíró volt — hogy a törvényeket Romániában is respektálni kell, és a munkások szervezkedési szabadságát tiszteletben kell tartani.

A nemzetközi szakszervezeti kongresszus

A Brüsszelben megtartott nemzetközi szakszervezeti kongresszusnak nagyobb jelentősége volt-ez évben, mint az előző kongresszusoknak azért, mert tanácskozása a súlyos gazdasági válság idejére esik, amikor senki sem tudja megmutatni az abból kivezető utat. Joggal várja mindenki elsősorban attól az érdekképviselettől a helyes irányítást, amely a dolgozó tömegek mellett a munkanélküliek és a nyomorgók szavát juttatja kifejezésre. A világgazdasági konferencia szomorú eredménye a legjobban igazolja, hogy a kapitalista államok képviselői képtelenek normális gazdasági viszonyokat teremteni. Az érdekek annyira ellentétesek, nemcsak politikai, hanem gazdasági téren is, hogy azoknak összeegyeztetésére alig lehet remény.

A szervezett munkásság legfelsőbb foruma behatóan foglalkozott a gazdasági kérdéssel és a német szakszervezetek ellen intézett támadás, az oktatás és a szociálpolitikai problémákról tartott előadások mellett két kérdés volt, amely a kongresszuson a legnagyobb érdeklődést váltotta ki. Az egyik a háborus uszítással szembeni állásfoglalás, a másik pedig a Nemzetközi Szakszervezeti Szövetség által kidolgozott tervgazdasági javaslat megvitatása.

A háborus uszítás elleni állásfoglalás a szervezett és szocialista munkásság eddigi állásfoglalásából következik és csak arról volt szó, hogy az egész világon folyó háborus uszítással szemben a szervezett munkásság egyöntetű álláspontot foglaljon el. Határozatba ment, hogy a háborus uszítással szemben állandó és tervszerű háboruellenes propagandát kell kifejteni, a háboru borzalmaikat könyvekben, röpiratokban, okmányokban, fényképekben kell demonstrálni. Követelni kell a magán hadiipar megszüntetését és állami üzemekben való koncentrálását. Nagy elvi jelentőségű a határozati javaslatnak az a része, amely azt követeli, hogy a Népszövetség útján büntetlenség biztosítsák azoknak az állampolgároknak, akik nemzetközi egyezmények megsértését főlfedik, titkos hadianyaggyárakat vagy fegyverraktárakat följelentenek. Meg kellett állapítani, hogy háboru esetén a szervezett munkásság milyen intézkedéseket tegyen annak megakadályozására. A kongresszus elvben elfogadta az általános sztrájkot mint olyant, amellyel a háborút meg kell akadályozni, annak kimondására a két Internacionálét bizta meg, hogy az általános sztrájkot akkor kell proklamálni, ha a népszövetségi tárgyalást valamely fél egyoldalúan megszakítja. A tárgyalást elutasító felet támadó félnek kell nyilvánítani, a belső mozgósítást általános sztrájjal kell megakadályozni, kívülről pedig az ország bojkottjával lehetetlenné tenni a háboru megkezdését.

Nagyjelentőségű volt a kongresszusnak azon határozata a már említett két ponton kívül, amely a német horogkeresztes terrorra válaszolva, az egész világon a német áruk bojkottját mondotta ki.

A kongresszus nagy figyelemmel tárgyalta a tervgazdaság ügyében előterjesztett javaslatot, amely komoly, hozzáértő munka és amely rámutat a mai súlyos állapotokra, megjelöli azokat az okokat, amelyek ezeket az állapotokat előidézték, egyúttal megjelöli az eszközöket is, amelyek a válság megoldására — ha nem is véglegesen — alkalmasak.

Megállapítja az előterjesztés, hogy a háboru befejezése nem jelentette egyúttal a normális gazdasági élet helyreállítását, sőt sajnálattal kell látni, hogy évről évre mindjobban hátrébe szorul a szabadkereskedelem elve és helyet adott az önellátás rendszerének. Mindenki árut akar eladni és senki nem akar árut beengedni. Az Egyesült Államok a maga különleges politikájával, Oroszország pedig a maga elzárkózottságával kiesett a nemzetközi gazdasági élet vérkeringéséből. A javaslat a legélesebben állást foglal az önellátás rendszere ellen és megállapítja, hogy az önellátás a gazdasági imperializmus rendszere, amely veszélyezteti a békét és lehetetlenné teszi az áruk nemzetközi forgalmát. A szervezett munkásságnak minden elzárkózási politikával szakitani kell és arra kell törekednie, hogy minél

nagyobb terület tartozék össze a termelés és fogyasztás elősegítése céljából.

A szervezett munkásság a legélesebben tiltakozott minden egyes alkalommal a gazdasági elzárkózottság ellen, követeli a vámoknak a leépítését és a szabadkereskedelem helyreállítását. A munkásosztály nem látja egyedül a kérdés megoldását abban a jelszóban, hogy: szabadkereskedelem vagy vámvédelem, hanem az egész termelést és fogyasztást tervszerűen meg kell szervezni. Átmenetileg a legtöbb kedvezmény elvét kell elfogadni, mert az lehetővé teszi a normális állapotokhoz való visszatérést és egyúttal az egyes országok munkásai bérének a kiegyenlítését. A vámkedvezmény elvét a javaslat elveti.

A kereskedelmi politikát is teljesen át kell szervezni és az árucserének nem képezheti akadályát devizakorlátozás. Elvileg nem ellensége a kongresszus a devizaklíringnek, de azt nem szabad felhasználni kereskedelempolitikai fegyvernek. A külkereskedelmet államilag szervezett intézményeknek kell átvenni, amelyek az ország gazdasági szükségleteinek figyelembevételével irányítják az árucserét. A leghatározottabban állást foglal a kongresszus az inflációval szemben. A munkásosztálynak legfontosabb érdeke a fizetési eszközök stabilitása. Ugyancsak elítéli a deflációs politikát, amely munkanélküliséget eredményez. Szükségesnek tartja egységes nemzetközi valuta bevezetését, de ennek előfeltétele az egyes országok jegykibocsátó bankjainak az egyesítése.

A hitelkérdés rendezésének előfeltétele az, hogy a munkásosztálynak a leghatározottabban követelnie kell a bankok és biztosító intézetek államosítását. Addig is, amíg ez végrehajtható, állami ellenőrző intézményeket kell létesíteni, amelyek a hitelpolitika irányításában döntő szereppel bírnak.

A legélesebben tiltakozik a kongresszus az emberi munkaerővel folytatott rablógazdálkodás ellen. Sem az üzemek koncentrációját, sem a racionalizálást elvileg nem ellenzi, azonban a legerélyesebben szembe kell szállni ezen törekvéssel mindaddig, amíg azt fegyverül használják föl a munkásosztálynal szemben és ennek összes előnyeit a kapitalizmus élvezi. Követeli a határozati javaslat, hogy a munkaidőt a mindenkori racionalizálás és a technika előrehaladásának figyelembevételével állapítsák meg, sürgősen végre kell hajtani a heti 40 óras, illetve az ötnapos munkahetet és amennyiben annak szükségessége fennforog, további munkaidőcsökkentést kell végrehajtani, hogy a munkanélküliséget megszüntessük. A tervszerű gazdálkodás megkezdésének előfeltétele, hogy a nyersanyag és az energiatermelő üzemek köztulajdonba vétessenek.

Az áruk szállításánál arra kell törekedni, hogy azok a legrövidebb uton, tekintet nélkül az országhatárookra, kerüljenek rendeltetési helyükre. A lakosságnak vízzel, gázzal és villamossággal való ellátása csak állami vagy városi monopólium lehet. A kartelleket olyanoknak tekintti a javaslat, amelyek a tervszerű gazdálkodásnak és elosztásnak kiindulópontjai lehetnek, de meg kell akadályozni, hogy a kartellek kizárólag nyereségre és hatalmi célzattal alakuljanak. Ezek ellensúlyozására minden országban kartell- és monopóliumhivatalt kell létesíteni és ennek a hivatalnak teljes jogot kell biztosítani a termelés irányítására és a kartellek ellenőrzésére.

A mezőgazdasági kérdés tárgyalásánál hibáztatja az agrárvámokat, megállapítja, hogy ezek minden országban a tömegek vásárlóerejét csökkentették. Az egyik oldalon arra törekednek, hogy magas belső árakat érjenek el. tervnélküli termeléssel tultermelés van egyes cikkekben, anélkül, hogy a megfelelő fogyasztópiacról gondoskodás történt volna. Követeli a kongresszus az elfogadott határozati javaslatban a nagy földbirtokoknak köztulajdonba vételét, mint szövetkezeti üzemeket. Egyebekben követeli ugyanazoknak az elveknek a keresztülvitelét, amelyeket az iparnál és a kereskedelemnél követelt.

Végül kimondja a kongresszus, hogy a mai kapitalisztikus termelés mellett is megvan a lehetőség olyan átmenet teremtésére, amely

végéredményben a szocialista tervgazdasághoz vezet. E célból szükséges, hogy egyes országok nemzetközi bankjai együttműködjenek, minden országban létesített kartell- és monopólium-hivatalok nemzetközi irányítása, a külkereskedelemnek helyes alapokra való fektetése. Ezekkel az intézkedésekkel léphetünk rá arra az utra, amely a mai kapitalisztikus termelést szocialista termeléssé alakítja át.

Mindezek a határozatok akkor válhatnak valóra, a munkásság akkor lesz képes a kapitalizmus befolyásával szemben a maga akaratát érvényesíteni, ha minden országban egységesen szervezve, céltudatosan tör a főnti célok megvalósítására.

Payer Károly

A resicai munkásság tiltakozó sztrájkja

A resicai üzemek 6/42 géposztályában augusztus hó 3-án spontán szerűen megnyilatkozott 2 órás demonstratív jellegű sztrájk tört ki. A megmozdulásra az szolgálatot okot, hogy a gyár igazgatósága az akkord munkák megállapítására és annak ellenőrzésére a kronométer (időjelző óra) rendszert akarta bevezetni. A munkások előtt tudott dolog, hogy ez a rendszer egy újabb bércsökkenésnek a keresztülhajsolását célozta. A munkások a bizalmiférfiak útján tiltakozásukat jelentették be és követelték a stopper-órás „ellenőr ur” eltávolítását. Természetes, az igazgatóság az első pillanatokban visszautasította a követelést és csak két órai leállás után szánta rá magát arra, hogy az új rendszer bevezetéséről lemondjon.

Érdekesen fűződik az esethez, hogy a fentismertetet megmozdulás után 2 napra az igazgatóság által kirendelt stopper-órás „ellenőr urat” éppen akkor stoppták le, amikor az anyagraktárból „nem éppen megengedett módon” festék anyagot emelt el a maga számára. Természetes, hogy „Stopper” urnak a kofferját azonnal a kapun kívül tették.

Követésre méltó példa

Egy London mellett fekvő kedvelt kiránduló helynek, Reigate városkának tanácsa érdekes módon próbálja csökkenteni a sűrűn előforduló autóbalesetek számát. A városkához vezető országutak kereszteződésénél és kanyarulatainál az árokban gépkocsi baleseteket ábrázoló romokat állított fel, szétört és fölborított kocsikból és az áldozatok holtestét jelképező véres viaszbabokat helyeztetett el az uttest mentén. A csalódásig hü romhalma-zok láttára a legtöbb autós megáll és elolvassa az ovatosságra intő feliratokat. Az ötlet kitűnő és követésre mindenképpen méltó. Például Romániában is föllehetne állítani minden utkeresztődésnél a tönkrement egzisztenciák romjait, hogy mielőtt a pénzügyminiszter adót emel, megálljon egy pillanatra és elolvassa az ovatosságra intő feliratokat: „Ne emelj adót, mert tönkre megy az ország!” Vagy minden utkeresztődésnél és kanyarulatnál föl kellene állítani a munkanélküli proletár háztartásának romjait, azzal a figyelmeztetéssel, hogy: „indítsák meg a közmunkákat, iktassák törvénybe a munkanélküliek segélyezését, mert ha nem, elpusztul az ország legdrágább kincse, az emberi munkaerő. És így tovább hasonló feliratok kellene borítsák a városok utcasarkait és az országutakat.

Nyilatkozat

Alulírott bocsánatot kérek Kolozsvár szervezett vas és fémmunkásaitól, amiért a szervezet két vezetőjét alaptalanul megrágalmaztam. Egyben ígérem, hogy a jövőben szervezett munkához illően fogok viselkedni és a szervezet szabályait mindig be fogom tartani.

Cluj, 1933. augusztus 19.

Sánta Mihály
kazánkovács

Előttünk: Pálffy Tibor
Neumann József

Minden fáradságot és áldozatot szervezeteink talpraállításáért

A tartományi konferenciákon hozott határozatoknak megfelelően az egész országban megindult a szervező munka. A konferenciákon elhangzottak nem maradtak hatás nélkül sem a vezetőkre, sem a tömegekre. Bár a hosszantartó gazdasági krízis az utóbbi időkben, mintha reményüket szegte volna a munkástömegeknek, mintha megadták volna magukat a sorsnak, mintha lemondásszerűen közömbösséget tanúsítottak volna egyetlen fegyverük: szervezetükkel szemben. De a konferenciákon elhangzottak s az ott hozott határozatok új reményt és lelkesedést öntöttek a csüggedők szívébe, új hittel és bizalmat kölcsönöztek a szervezethez hatalmas mindent átfigó erejében. A munkásságnak a szervezethez a fegyvere, s ha azt kiejtette kezéből, akkor elveszett önmege számára. Sohasem a szervezethez, illetve a fegyverben van a hiba, hanem annál, aki azt nem tudja kezelni. Amikor baj van, amikor az ellenfél támad, akkor nem menekülni és a fegyvert eldobni kell, mert akkor biztosan az ellenség győz. Da ha fegyverünkhöz ragaszkodunk, bátran és férfiasan harcolunk és védjük magunkat, akkor miért ne lehetne miénk a győzelem?

Ma, amikor a kapitalizmus a történelemben páratlanul álló nyomort és szenvedést zúdított a dolgozó tömegekre. Ma, amikor a kapitalizmus, hogy megmentse a dolgozók és fogyasztók fölötti uralmát, anarchiát és gyűlöletet szít a népek között. A dolgozó tömegek érdekeivel homlokegyenest ellenkező, de egyes munkásokat könnyen félrevezető eszméket terjeszt. Politikai strébereket pénz, hogy azok

fascista és nacionalista jelszavakkal és utólréhetetlen ígéretekkel tereljék el a tömegek figyelmét a kapitalista világrrend kizsákmányoló politikájáról.

Csak egy pilantást kell vessünk a németországi eseményekre, ahol a nagykapitalisták pénzén hatalomra került fascizmus lerombolta a német munkásság egyedüli mentőjét, a szakszervezeteket és egyetlen szervezetbe kényszerítette a munkásokat a munkaadók, minek következménye: leszállították a munkanélküli segélyeket, szaporították a munkanélküliek számát, munkásosztásokat szerveztek, akik minden fizetés nélkül, csupán a napi élelmezésükért kötelesek dolgozni a nagy német földbirtokosoknak.

Amikor mindezek a szemünk előtt zajlanak le, amikor látjuk, hogy a kapitalizmus egységes nemzetközi módszerekkel dolgozik az egész világon, amikor látjuk, hogy nálunk is százazrekre rug a munkanélküliek száma és a meglévő nyomorult munkabérek nap-nap után szállítják le, és a munkásvéd törvényeket lábba tiporják, lehet-e ezt megadással túrni? Nem!

A tartományi konferenciák lezajlása után megállapíthatjuk, hogy Románia dolgozó Vas-és Vegyipari munkásaiban van élniakarás, van munkásöntudat, van szocialista hit és hűség. Ezt bizonyítják azok a látogatott szervező gyűlések, amelyeket különböző csoportoknál megtartottunk és azok a kollektív szerződések, melyeket az utóbbi időkben kötöttünk és amelyek még folyamatban vannak.

Beszámoló a szervezési akciónk eredményéről

Anina

Az aninai csoport az utóbbi két hónap alatt, szervezeti téren igen szép előrehaladást mutat. A bánáti tartományi konferencia után két hatalmas gyűlést tartottak Lindtner és Muntean szaktársak részvételével. A gyűlések után itt is mintegy 160 új tag lépett be a szervezetbe. A gyűléseken megjelent munkások részéről több sérelmes panasz hangzott el. Különösen a társulati iparvasutnál alkalmazott munkások helyzete igen siralmas képet mutat. Csökkentett fizetés és rendszertelen munkafeltételek mellett, napi 12-14 órát dolgoznak minden túlórai pótlék nélkül. Sőt az is megtörténik, hogy a megdolgozott 12-14 óra helyett, csak 8 órai munkaidőre kapnak fizetést. Ezen tarthatatlan állapotok megszüntetésére a vezetőség és a titkárság részéről megtörténtek a szükséges lépések. Természetes, tartos eredmény csak tartos szervezkedéssel érhető el. Ha régebben szervezkedtek volna egész bizonyos, hogy ma nem volnának ezek a súlyos panaszok.

Bocsa-Románá

Az itteni munkásság is végre felhagyva eddigi passzív magatartásával, erőteljes szervezési akciót indított. E célból augusztus 5-én és szeptember 17-én hatalmas gyűlések keretében foglalkoztak a munkásság gazdasági helyzetével és a szervezkedés kérdésével. A gyűléseken Lindtner szaktárs Resicáról és Muntean szaktárs Bukarestből vettek részt. A gyűlések rendkívüli szép eredménnyel jártak, amennyiben a taglétszám 180 új taggal szaporodott. Egy másik eredmény, hogy ezelőtt mintegy két hónappal 30 munkást bocsátott el az igazgatóság, akiket most a szervezet közbelépésére ismét visszavettek. Ime, a szervezkedésnek és a szolidaritásnak az eredménye már is mutatkozott s ha a szaktársak kitartanak a szervezethez, érdekeiket a jövőben is meg tudják védeni.

Lupény

A lupényi szaktársaink múlt hó 27-én rendkívüli módon látogatott gyűlést tartottak. A gyűlést Moldován elnök szaktárs nyitotta meg. Üdvözölte a munkakamara részéről megjelent Gárbovean és Serbu szaktársakat, majd átfogó ismertetőt nyújt a munkásság gazdasági helyzetéről és egyben beszámolót tart a Clujon megtartott tartományi konferencia lefolyásáról és az ott hozott határozatokról, amit a taggyűlés egyhangú megalapozással tudomásul vett.

A megüresedett másodelnöki tisztségre Tamási Sándor szaktársat választotta meg a közgyűlés. Gárbovean és Serbu szaktársak tartalmas beszédei után a gyűlés több, a mozgalomra nézve üdvös határozatot hozott, miután a lelkes hangulatu gyűlést Moldován szaktárs bezárta. A lupényi szaktársak lelkes és kitartó munkájára vall, hogy ebben a helységben minden vasipari munkás tagja a szervezetnek.

Torda (üvegesek)

Az ország összes üvegyári szervezetek között, a tordai üveges szervezet tűnt ki, hosszú éveken keresztül az ő szocialista hűségével, életképes szervezetével. Állandóan

kollektív szerződéses viszonyban állottak a gyár igazgatóságával és ez a körülmény tisztességesebb és emberségesebb munkafeltételeket biztosítottak az ott dolgozó munkásoknak. Szemben azon gyárak munkásaival, ahol szervezetenek voltak és ahol nem volt kollektív szerződés. Sajnos az elmúlt esztendő gazdasági krízise az ő soraikat is megérintette, megtépázta, minek következtében elvesztették a kollektív szerződést és ezzel együtt mindazt, amit hosszú éveken keresztül kiharcoltak.

Azonban dicséretükre legyen mondva az ottani szaktársainknak, akik hamarosan ráeszméltek az elszennvedett veszteségekre és azok okaira. Ujra hozzáfogtak Fodor titkár szaktárs segítségével szervezetük kiépítéséhez és gyűlést gyűlést után tartva, fáradságot nem ismerő munkával megszervezték a gyár összes munkásait és a múlt hónapban újra megkötötték a kollektív szerződésüket, amely biztosítja mindazon jogokat és előnyöket amelyeket azelőtt élveztek.

Marosvásárhely

Marosvásárhelyen az 1923. évi szakadás óta, ugyszól van semmi komoly vasipari mozgalom nem volt, amely körülmény az ez iparban foglalkoztatott munkásság munkaviszonyainak a teljes lezüllesztéséhez vezetett. Végre ez a helyzet arra készítette a munkásság komoly rétegét, hogy felhagyjanak az utólréhetetlen ábrándképek után való szaladgálással és a komoly reális munkásmozgalom útjára lépjenek. Szeptember hó 3-án Gárbovean szaktárs kerületi titkár részvételével jól látogatott gyűlést tartottak, ahol kimondták a vas- és vegyipari munkások szakszervezetének megalakulását. Megválasztották a vezetőséget és benyújtották a törvényszékhez, a jogi személyiség elnyerése iránti kérés aktáit.

Üdvözöljük a csatlakozott új harcos társainkat és kitartást kívánunk a küzdelmes munkához.

Dicsőszentmárton

Szeptember hó 17-én szépen sikerült gyűlést tartottak a dicsői szaktársak. A szövetség részéről Pálffy szaktárs vett részt a gyűlésen és jól felépített beszédben foglalkozott a munkásság gazdasági helyzetével. Rámutatott, hogy még a mai nyomorult helyzetnél is rosszabb következhettek be, ha a munkásság nem védekezik, ha ki nem építi az egyedüli védőjét, a szervezethez. Többek felszólalása után a jelen voltak egyhangulag kimondták, hogy valamennyien újból belépnek és tagjai esznek a szervezetnek.

Zernest

A zernesti celulozé és papírgyári munkások az utóbbi hetekben szintén erőteljes szervezési akciót indítottak. A lelkes munkának meg is van az eredménye, amennyiben a csoport taglétszáma rövid idő alatt elérte a 300-at. A fenti gyár munkásai helyzetük javítása érdekében, memorandummal fordultak a gyárak igazgatóságaihoz. És egyben a Munkügyi Inspektornak is jelentést tettek, melynek alapján tárgyalások indultak meg a kollektív szerződés megkötésére. Valószínű, mire e sorokat a szaktársaink olvassák, már a kollektív szerződés fölötti tárgyalások befejezést is nyertek.

Braia

A regáti vasascsoportok közül a brailai csoport indult igen szép fejlődésnek. Ez a fejlődés bizonyítja, hogy a komoly és az eszme iránti szeretetteljes munka meghozza a maga gyümölcsét. Itt augusztus 20-án tartottak a szaktársak rendkívüli közgyűlést. A gyűlésen Cucu szaktárs elnök, aki tartalmas beszámolót tartott, melynek keretében ismertette az eddig elért eredményeket. Kimutatja, hogy a csoport taglétszáma az utóbbi idő alatt 250-re emelkedett. De a szervező munka tovább folyik és remény van rá, hogy rövid időn belül az összes brailai gyárak munkásai egy táborban lesznek. Muntean szaktárs központi kiküldött felszólalása után, a közgyűlés az új vezetőséget választotta meg.

Azuga

Az azugai üvegyárban mintegy 70-80 munkás dolgozik a létező leggyatrabb munkafeltételek mellett. A gyár igazgatósága a munkabérekét rendetlenül fizeti, minek bizonyítéka, hogy az utóbbi időben ismételt 6 hét óta nem kapnak fizetést a munkások. El lehet képzelni, ha e tekintetben ilyen a helyzet, akkor milyenek lehetnek az általános munkaviszonyok. Természetes ennek a rendszernek és ennek a bajnak a kuforrása a munkások szervezetlenségébe rejlik. A 80 munkás közül 8-10-en voltak szervezett munkások.

Végre is belátták, hogy a helyzetük tarthatatlan és hogy ezen csak szervezkedéssel változtathatnak. E célból a múlt hó 17-én Rusu szaktárs részvételével gyűlést tartottak és elhatározták, hogy valamennyien belépnek a szervezetbe és egyben memorandumot nyújtottak be az igazgatósághoz a türelmetlen állapotok megszüntetésére érdekében.

Ez esetben is azt mondhatjuk, ha pillanatnyi javulást el is érhetnek, de ha szervezetüket ismételt elhagyják, rövidesen ugyancsak a régi bajokba kerülnek.

Sajnálattal kell megállapítsuk, hogy vannak még területek, ahol a dudva igen erős gyökeret vert, ahol az irtó és talajtlenítő munka még rendkívüli sok fáradságra kerül. Ilyen helyek: Torda (vasások), Marosujvár, Gyéres, Nagyszeben, Ploesti Ferdinand és Tomești. Ezek a helyeken szintén történtek kísérletek a munkásság felrészására, de eddig nem sok eredménnyel. Mindenütt a közönyösség, a félelem, a gyávaság és öntudatlanság uralja a lelkeket. De mindezen helyek közül is a legelszomorítóbb a tomesi üveges munkások magatartása. A tomesi üvegyártól szövetekezeli alapon a munkások maguk vezetik. Tehát sem munkaadó sem más tényező nem akadályozzák őket abban, hogy szervezeti kötelességüknek eleget tegyenek, mégis itt találkozunk a legnagyobb közönnyel a szervezeti iránt, dacára, hogy a szövetség az elmúlt időkben rendkívüli nagy anyagi és erkölcsi támogatásban részesítette őket.

A fenti csoportokkal szembeni szomorú megállapításaink dacára is meg vagyunk győződve, hogy ezeken a helyeken is rövid időn belül kiépül a szervezethez védvára, mert a gazdasági viszonyok a proletár élet sívára és küzdelmes körülményei ráfogják a munkásságot kényszeríteni, hogy a szervezethez keresse boldogulását.

A csehszlovákiai német Vasmunkás Szövetség kongresszusa

A múlt hónapban tartotta a csehszlovákiai német Vasmunkás Szövetség küldött közgyűlését. A közgyűlésen 136 küldöt vett részt és számos kül- és belföldi szövetségek és munkásszervezetek képviseltették magukat a kongresszuson. Szövetségünk levélben üdvözölte a csehországi német szaktársakat ez alkalommal.

Olvasva a csehországi német szövetség jelentését a magunk részéről is örömmel állapítjuk meg, hogy a szövetség taglétszáma 1930-ban tartott kongresszus óta 25 ezerről 30 ezerre emelkedett, ami a mai körülmények között igen szép eredményként könyvelhető el. A jelentés szerint a szövetség pénztári helyzete is teljesen kielégítő. Az utóbbi 3 évnek a bevétele 18 és fél millió cseh korona és kiadása ugyanezen idő alatt 14 millió, tehát mintegy kerek négy millió korona a többlet bevétel. A kiadásnak mintegy 40 százalékát munkanélküli segélyezésre fordították és a másirányú segélyek is jelentékeny összegre emelkedtek. A tárgyalások tolyamán a munkanélküli segélyalap megerősítésére rendkívüli járulék bevezetését határozták el, amely biztosítani fogja a jövőre is a munkanélküli segélyek fennakadás nélküli kifizetését.

A kongresszus több határozati javaslatot fogadott el, melyek szerint erőteljes harcot folytatnak a fascizmus ellen és minden eszközzel megvédik a szervezetek függetlenségét és akció szabadságát, mindenirányú reakcióval szemben.

A külföldi vasas testvérszövetségek erősödése és előrehaladása hitet, bizalmat és példát kell nyujtsanak a romániai vas és fém-munkásoknak a szervezetük kiépítéséért folytatott küzdelmeikhez.

A Vasmunkás Internacionálé központi Végrehajtó-bizottságának ülése

A Vas és Fémmunkás Internacionálé végrehajtó bizottsága a németországi irtozatos események után első ízben ült össze teljes ülésre Brüsszelben július 27—28-án.

A tanácskozások legfontosabb tárgyát — természetesen — a németországi események és azok hatásai a többi országok munkásmozgalmaira képezték. A végrehajtó bizottság alapos és beható vizsgálat után egyhangulag kimondta, hogy most, amikor a német barátaink és szaktársainkat legbecstelenebb terrornak vannak alávetve, kötelességének tartja, hogy a legmesszebbmenő erkölcsi és anyagi támogatásosan részesítse őket. E célból elhatározza, egy nemzetközi segélyalap létesítését, amelyből a volt németországi Vasmunkás Szövetség üldözött és nyomorba jutott tagjai fognak segélybe részesülni. Egyben erkölcsi kötelességévé teszi az Internacionálé végrehajtó bizottsága, hogy a segélyakcióból minden ország Vasmunkás Szövetsége kivegye a részét, hogy így a szolidaritás hatalmas erejével segítséget és enyhülést nyújtsanak a szenvedőknek.

A végrehajtó bizottság megállapítja, miszerint téves volna azt hinni, hogy a németországi összeomlás ellenállás nélkül történt volna. Évek óta állott a német munkásosztály a polgárháború tüzeiben, naponta véreztek el munkások és naponta folytak harcok a reakció ellen. De a német munkásságnak egy nagy ellensége volt: a munkanélküliség, a nyomor, ami ellen nem lehetett eredményesen küzdeni. S ez a körülmény a fascismus karjaiba kergette az országot, ami még nagyobb nyomort és szenvedést jelent a munkásosztály számára.

A németországi események intő példaként kell szolgáljanak minden ország szervezett munkássága számára és nem szabad engedjék, hogy az egyenlenség férközzék soraiba. A Vasas Internacionálé végrehajtó bizottsága örömmel állapítja meg, hogy a jelenlegi ülés is az egység és a szolidaritás jegyében folyt le és mintegy fogadalmat tettek a különböző országok küldöttjei, hogy egységes vasas erővel fogják vinni a harcot a fascismus ellen.

Az ülésen tüzetes vizsgálat tárgyává tették a 40 óras munkahét kérdését és felszólítják az összes országok Vasmunkás Szövetségeit, hogy annak keresztülviteléért erőteljes küzdelmet folytassanak. Ezenkívül tárgyalás alá kerültek a keleti országok és az egyes gyengébb Vasas Szövetségek helyzete és azok esetleges támogatása.

A fentiek letárgyalása után a következő irányelveket tartalmazó határozati javaslatot fogadták el:

1. Az egész világon reakciók, ellenforradalmi, fascista áramlat vonul végig, mely különféle jelzések alatt elsősorban a munkásszervezetek szétdrombolására és a munkásság politikai, szociális valamint gazdasági jogaitól való megfosztására törekszik.

2. Ilyen időkben a munkásmozgalom alapvető elveinek respektálása mellett minden elméleti ellenfelet, magasröptű forradalmi szóbeszédet, valamint fenyegetést ki kell küszöbölni a szakszervezeti mozgalomból.

3. A szakszervezeteknek a szocialista pártszervezetekkel, valamint az összes demokratikus szervezetekkel egyetértésben, minden erejükkel azon kell legyenek, hogy az államoknak elegendő anyagot szolgáltatassanak arra, hogy az egész gazdaságot és mindenekelőtt a munkanélkülieket és a dolgozó munkásságot megvédhessék az elszegényedés és összeroppanás elől. A munkanélkülieket semmi körülmények között sem szabad sorsukra hagyni. A szakszervezeteknek első kötelességük, hogy minden erejüket latba vessék a munkanélküliek anyagi és erkölcsi támogatására. E mellett a szakszervezeteknek nem szabad tétlenül maradniuk a nagy nyomorral küzdő s azelőtt a polgári középosztályhoz tartozók támogatása körül sem.

4. A szervezett munkássággal általában a dolgozókkal meg kell érteni, hogy a gazdasági összeomlás, követe a nagy tömegek lerongyolódásától, a nép nagy rétegének mai pszichológiai berendezkedésénél fogva, szinte kényszerűen a fascizmushoz vagy fekete reakcióhoz vezet, ha nem sikerül minden erőnkkel a közgazdaság még további összeomlását föltartóztatnunk és minden kategória nyomorgójának munkával és segéllyel segítségére sietnünk.

5. Arról van tehát szó, hogy minden erőnkkel ugyszintén az eddig még mozgalmunktól távol álló dolgozókat mozgósítani kell, hogy a minden valószínűség szerint még évekig tartó depressziót bírjuk. Ugyancsak fontos a demokratikus népjogokat

minden eszközzel megvédeni és a munkásságot valamint egyéb dolgozó népet a jogfosztásoktól és elrabsoigaiosodástól megmenteni.

6. Már ma világosan látható, hogy a jelenlegi struktúrálság közepette máris egy újabb gazdasági forma születési fájdalmai mutathoznak. Az újalakulás természetesen hosszadalmas és a munkásmozgalom manővrozóképeségétől, továbbá a munkásság szervezeti hűségétől függ, hogy a szenvedések kibírhatók, vagy pedig gyilkos természetűek lesznek; mindenestre igen súlyos, nehéz szenvedéseknek nézünk elébe.

7. A szakszervezeti napi munka elágazott nagy és kis munkálataival kell hogy a mozgalom mindenütt egész terjedelmében fenn legyen tartva.

8. A proletáriátusnak nemzetközileg és kizárólag a jelenlegi segélynyújtásra, ideális együttműködésre és töretlen szolidaritásra kell koncentrálnia minden erejét és tehetségét.

A belga Vasmunkás Szövetség kongresszusa

A belga Vasmunkás Szövetség július 22—24-én tartotta országos kongresszusát. A kongresszust különösen impozánsá tette az, hogy a nemzetközi vasmunkás szövetség végrehajtó bizottsága éppen abban az időben ülésezett Brüsszelben és a végrehajtó bizottság teljes számban részt vett a kongresszuson.

A belga szövetség jelentéséből szintén előhaladást lehet megállapítani. Dacára a gazdasági krízisnek a taglétszám mégis emelkedett. Míg 1930-ban az általános taglétszám 96.643, addig 1931-ben 102.010 és 1932 decemberben már 116 ezerre emelkedett a taglétszám.

A munkanélküliek száma 1932-ben 57.815 volt, ami 867.537 munkanap veszteséget jelentett. Legmagasabb volt a munkanélküliek száma 1933 január havában, amikor a szövetség tagjai közül 63.147 volt munkanélküli, ami 1.135.762 munkanap veszteséget jelentett.

A szövetség az utóbbi 3 évben a következő összegű segélyeket fizette ki:

1930-ban 20.418.914 belga frankot
1931-ben 91.177.906 „ „
1932-ben 172.319.148 „ „

Összesen 3 év alatt 283.915.969 belga frankot.

A gazdasági krízis dacára gyakran fordultak elő sztrájkok, melyek között politikai természetű sztrájkok is voltak. Sztrájksegélyre a szövetség 3 év alatt kifizetett 10.206.834 belga frankot.

A belga vasas Szövetség egyik megingathatatlan oszlopát képezi a vasas Internacionálénak és mindig az elsők között van, ha valamely gyengébb szövetség erkölcsi vagy anyagi támogatásáról van szó. A nagy távolság dacára több alkalommal hozták is elküldték megbízottjukat. Sajnos, mi nem képviselhetjük magunkat az ók kongresszusukon, csupán üdvözlő levelet küldtünk és testvéri együttérzésünkről biztosítottuk a belga szaktársakat.

Felszólítás!

Ezennel felszólítjuk mindazokat, akik az 1932. évi vasas zsebnaptárral nem számoltak el, hogy ebbeli kötelességüknek haladéktalanul tegyenek eleget. Elszámolni tartoznak a következők: Braila, Giurgiu, Dej Fodor József, Tomești üveges csoport, Csiszár József üveges Medgyes, Torda vasascsoport, Vonau Ferenc, Zernești Kodo János, Ploeshti Miklós Péter.

HALOTTAINK

Barabás Mihály	Aninoasa	3000	lej	tem.	segély
Tipold Ludvig	Resica	5000	«	«	«
Mulács József	«	5000	«	«	«
Greguska Ioan	«	5000	«	«	«
Rausch Anton	«	5000	«	«	«
Blága István	Petroșeni	3000	«	«	«
Lengvanski Karl	Nadrág	2000	«	«	«
Suchmaher Karl	Lupeni	5000	«	«	«
Hauptmann Stef.	Resica	4000	«	«	«
Gyurica István	Vulcan	5000	«	«	«

Szaktársaink emlékét kegyelettel megőrizzük

Megjelenik

a vas és fémmunkások 1934. évi Zsebnaptára

Tudomásukra hozzuk összes szaktársainknak, hogy 1934. évre megjelentetjük a vasasok zsebnaptárát román, magyar és német nyelven, rendkívüli gazdag tartalommal. A naptár általános ismertetést fog nyújtani a munkásmozgalom fontosabb eseményeiről, hasznos tudnivalókat fog tartalmazni a technikai rész és mindezen kívül bő kivonatát fogja hozni az új munkás beteg és baleset biztosító törvénynek és a törvény végrehajtási utasításának.

A naptár vászonkötésben csinos és alkalmas zsebben hordható formátumban jelenik meg, amely hasznos szolgálatot fog tenni minden munkástársunknak.

Kérjük a vezetőségeket írják össze milyen nyelvű naptárból hány példányra lesz szükségük és minél előbb jelentsék be a központnak. A naptár árát csak akkor tudjuk közölni, amikor már körülbelül tudjuk az összes naptárak példányszámait. Minél nagyobb számban adhatjuk ki annál olcsóbb lesz. Mindenesetre azon leszünk, hogy minél olcsóbb legyen és így minden egyes szaktársunk megvásárolhassa.

A Vas és Fémmunkások Zsebnaptárának szerkesztősége és kiadóhivatala

Ahol „megszüntették az osztályharcot“

Fascista lap az olasz munkások helyzetéről

A „Lavoro d'Italia“ a fascista korporációk lapja a munkabérekéről írt cikkében a következőket állapítja meg:

„Az élet-szükségleti cikkek indexe 1927-ben 93.78 volt, 1932-ben 78.05. A különbözet tehát 15.73“ Ugyanebben az időben a munkabérek a következőképpen alakultak:

„A vegyiparban háromszor szállították le hivatalosan a munkabéreket. A csökkenés 20 százalék. A villanyosság iparban is 20 százalékkal csökkentették a béreket. Az üveg és gyapottiparban 40 százalékos a csökkenés, a selyemiparban 38 százalék, a fémiparban 23 százalék. az építőiparban és a bányai iparban 30 százalék. Ezekhez a hivatalos csökkentésekhez még más bérleszállítás is csatlakozik. Így például a vegyiparban 1927-ben a munkás 21 lírát keresett naponta. A bérleszállítás után a kereset 16 líra lett volna, de a valóságban csak 14 lírát kapott a munkás. A szövőiparban dolgozó munkás 1927-ben 31 lírát keresett naponta, most 24-et kellene kapjon, de csak 21 lírát kap, 1927-ben két szövöszéken dolgozott, most hatot kell kezeljen. Hasonló bércsökkenésekkel találkozunk minden iparágban“.

Ezt nem mi, hanem saját lapjaik írják. Ezért lehet lelkesedni az új rendszerért, a fascismusért!

Szervezőgyűlés Nadrágon

A nadrági szaktársaink szeptember hó 24-én tartották agitációs gyűlésüket. A gyűlésen Cochim szaktárs elnökölt. A szövetség részéről Murlean és a resicai csoport részéről Lindtner szaktársak vettek részt a gyűlésen, akik román és német nyelven ismertették a munkásság gazdasági helyzetét, a szervezkedés szükségességét és fontosságát. Radu Ioan és Petrescu szaktársak a csoport részére egy munkásokon felépítésére tettek javaslatot, miután a gyűlés határozatilag kimondta, hogy minden szaktárs egy éven keresztül havonta 65 lejrel járul hozzá az otthon-alap megteremtéséhez.

Megelégedéssel állapíthatjuk meg a nadrági csoportunk fejlődését, amit fényesen bizonyít az a tény, hogy az utóbbi időben mintegy 120 taggal szaporodott a csoport taglétszáma.

Felelős szerkesztő: Bartalis Sándor